

1

У легендах мого народу сказано, що лише справжня наречена Морського бога зможе покласти край його ненаситній люті. Коли зі Східного моря налітають потойбічні шторми, небо розколюють блискавки, а берег розмивають шалені хвилі, тоді знову обирають наречену і віддають її Морському богові.

Або ж приносять у жертву, це вже як хто вірить.

Шторми починаються щороку, і щороку нову дівчину віддають морю.

Я весь час думаю, чи вірить у легенду про наречену Морського бога Шім Чон. Чи знайде вона у ній втіху перед кінцем.

А може, вона вважає її початком. Доля може йти багатьма шляхами.

Наприклад, мій шлях — пряма дорога, що вузьенько тягнеться через напівзатоплені рисові поля. Якщо я піду нею, то рано чи пізно прийду на берег. Якщо розвернуся, прийду назад до села.

Яка з цих доль призначена мені? За яку з них мені хапатися обома руками?

Навіть якби вибір був за мною, він би насправді був не мій. Бо хоч як я прагну безпеки домівки, бажання мого серця значно сильніше. Воно тягне мене у відкрите море, до однієї людини, яку я люблю попри долю.

Мого брата Чжуна.

Крізь грозові хмари блимає блискавиця, розколюючи чорне небо. Через пів секунди над рисовими полями гуркоче грім.

Шлях закінчується там, де бруд зустрічається з піском. Я знімаю свої мокрі сандалі та кидаю їх через плече. Крізь потоки дощу краєм ока помічаю човен, який гойдається та крутиться на хвилях. Він маленький, плоскодонний та весловий, з єдиною щоглою, розрахований приблизно на вісьмох чоловіків та одну наречену Морського бога. Він вже далеченько від берега і продовжує віддалятися.

Притримуючи мокру від дощу спідницю, я швидко біжу до бурхливого моря.

Тієї самої миті, коли вриваюся в першу хвилю, чую з човна крик. Мене одразу затуляє. Крижана вода забиває подих. Я борсаюся, відчайдушно обертаючись ліворуч, потім праворуч. Намагаюсь тримати обличчя над водою, але мене накривають хвилі.

Плаваю я непогано, але й не дуже добре, проте намагаюсь з усіх сил дістатися човна та *вижити*, хоч це надзвичайно важко. Цього може бути недостатньо. Хотіла б я, щоб це було легше: хвилі, сіль, море.

— Міно! — сильні руки підхоплюють мене під пахви, витягують з води, підіймають на хитку палубу човна.

Переді мною стоїть мій брат. Знайомі риси обличчя кривляться від гніву.

— Про що ти тільки думала? — перекрикує Чжун завивання вітру. — Ти могла потонути!

У човен вдаряється велика хвиля, і я втрачаю рівновагу. Чжун хапає мене за зап'ястя, щоб не дати впасти за борт.

— Я пливла за тобою! — кричу так само голосно. — Ти не маєш тут бути. Воїни не повинні супроводжувати наречену Морського бога.

Дивлюсь на свого брата, на його залите дощем обличчя, на непокору у погляді, і мені хочеться ридати. Мені хочеться тягти його до берега й не озиратися. Як він міг так ризикувати своїм життям?

— Якщо бог дізнається про твою присутність, тебе вб'ють!

Чжун здригається, кидає погляд на ніс човна, де стоїть струнка постать. Її волосся рвучко тріпоче у поривах вітру.

Шім Чон.

— Ти не розумієш, — каже Чжун. — Я не міг... Я не міг дозволити їй зустрітися з цим самій.

Його хриплий, надірваний голос підтверджує те, про що я весь час здогадувалася, але сподівалась, що це неправда. Я лаюсь собі під ніс, але Чжун цього не помічає. Усе його ество зосереджене на *ній*.

Старійшини кажуть, що богиня створення ще від початку призначила Шім Чон останньою нареченою Морського бога, яка мала б вгамувати усі його жалі та почати у царстві епоху миру. Шкіра у неї наче бездоганна перлина. Волосся кольору найглибшої ночі. Вуста, як чоловіча кров.

Можливо, ця остання деталь — радше заздрість, ніж правда.

Я пам'ятаю, як уперше побачила Шім Чон. Чотири літа тому я стояла з Чжуном на березі річки. Був вечір Свята Паперових Корабликів. Мені виповнилося дванадцять, а Чжунові — чотирнадцять.

У прибережних селах є традиція писати бажання на паперових аркушах, а потім акуратно складати їх корабликами й пускати на воду. Там вірять, що паперові кораблики віднесуть наші прохання померлим предкам у Царство духів, а ті зможуть домовитися з нижчими богами виконати їх.

— Шім Чон, може, й найвродливіша дівчина в селі, але її обличчя — якесь прокляття.

Я наче прокинулася, почувши голос Чжуна, і подивилась угору, туди, куди не відволікаючись дивився він. Посеред мосту через річку стояла дівчина.

Її обличчя, освітлене місячним сяйвом, нагадувало обличчя радше богині, ніж дівчини. Вона тримала в руках свій паперовий кораблик. Потім розвела долоні і він опинився у воді. Я дивилась, як його несуть хвилі рікою вниз, і думала, чого взагалі може бажати така вродлива дівчина.

Тоді я ще не знала, що Шім Чон була призначена нареченою Морського бога.

Тепер, стоячи на палубі човна, під проливним дощем з відгромами, від яких в мене аж здригалося тіло, я помічаю, що люди тримаються від неї осторонь. Наче її вже принесли у жертву, і потойбічна краса відділяє її від решти. Вона належить Морському богові. Село завжди це знало, відколи вона досягла повноліття.

Міркую, чи змінюється доля за день. Чи для того, щоб викрасти у тебе життя, потрібно більше часу.

Роздумую, чи Чжун відчув у ній цю самотність. Бо відколи Шім Чон виповнилося дванадцять, вона належала Морському богові. Усі вважали її людиною, що одного дня нас покине, і лише він хотів, щоб вона залишилася.

— Міно, — смикає мене за руку Чжун. — Ти маєш сховатися.

Я дивлюсь, як брат поспіхом шукає на відкритій палубі місце, щоб мене сховати. Йому, напевно, байдуже, що порушив одне з трьох правил Морського бога, — він хвилюється за мене.

Правила прості: ніяких воїнів. Ніяких жінок, крім нареченої Морського бога. Ніякої зброї. Чжун порушив перше правило, поїхавши сьогодні. Я порушила друге.

І третє. Моя рука стискає руків'я ножа, якого я сховала під блузою. Ця зброя колись належала моїй прапрабабусі.

Човен, мабуть, досяг осередку шторму, бо вітер перестає завивати, хвилі припиняють битися об палубу і навіть дощ батожить нас не так безжально.

Довкола темно, хмари заступають місячне сяйво. Я пробираюся ближче до краю човна та дивлюсь за борт. У спалахах блискавок бачу його. Рибалки теж його бачать, і ніч ковтає їхні крики жаху.

Під човном рухається великий сріблясто-синій дракон. Його змієподібне тіло описує кола, то ховаючи, то показуючи на поверхні води гребені лускатої спини.

Спалах блискавки. І знову настає темрява, лише чутно безкінечний плюскіт хвиль. Я тремчу, уявляючи, що ми можемо втопитися чи бути пожегтими цим слугою Морського бога.

Човен стогне, коли дракон його зачіпає, пропливаючи під ним.

Навіщо це? Про що Морський бог думав, посилаючи свого страшного слугу? Він що, випробує на сміливість свою наречену?

Раптом я усвідомлюю, що гнів майже розвіяв мій страх. Поглядом прочісую човен. Шім Чон все ще стоїть на носі, але тепер не сама.

— Чжуне! — кричу я, і моє серце завмирає.

Чжун різко повертає голову до мене, швидко випускаючи руку Шім Чон.

Я бачу, як за ними тихо виринає з води дракон, витягуючи свою довгу шию в небо. Морська вода скрапує з його темно-синьої луски і падає на палубу човна, як срібні монети.

Його чорні, бездонні очі прикуті до Шім Чон.

Це та сама мить.

Я не знаю, що має статися, але цієї миті ми усі чекали. На неї Шім Чон чекала відтоді, як дізналась, що вона надто вродлива, щоб жити. Це та мить, коли вона втрачить усе. А найпаче — хлопця, якого кохає.

І у цю мить Шім Чон починає вагатися.

Відвертається від дракона, і знаходить очима Чжуна. Вона дивиться на нього поглядом, якого я ніколи раніше не бачила.

У ньому поєдналися агонія, страх і така відчайдушна туга, що це розбило мені серце. Чжун хоче крикнути, та натомість долинає лише якийсь здавлений звук; робить до неї один крок, потім ще один, аж поки не опиняється між нею і драконом, широко розкриває порожні руки, наче для захисту.

І цим підписує собі вирок. Після такого вияву непокори, дракон уже ніколи його не відпустить. Наче на підтвердження моїх страхів, це величезне чудовисько видає оглушливе ревіння, від якого усі чоловіки падають на коліна.

Крім Чжуна. Мого запеклого, упертого дурня-брата, який непохитно стоїть, наче може самотужки захистити своє кохання від люті Морського бога.

У мені наростає нестерпний гнів. Він з'являється десь у животі та підбирається до горла. Боги *вирішили* не задовольняти наші бажання ні зі Свята Паперових Корабликів, ні дрібніших, які ми загадуємо щодня: миру, достатку, любові. Боги відвернулись від нас. Бог богів, Морський бог, *хоче* забирати в людей, які його люблять, — забирати, забирати і нічого не давати натомість.

Боги могли не виконувати наші бажання. Але я могла. Для Чжуна. Могла задовольнити одне його бажання.

Тож кидаюся до носа човна та застрибую на його край.

— Візьми мене! — я вихоплюю свого ножа, роблю глибокий надріз через долоню і високо підіймаю руку над головою. — Я стану нареченою Морського бога. Я віддам йому своє життя!

Мої слова дракон слухає мовчки. І я одразу сумніваюся. Навіщо Морському богові забирати мене замість Шім Чон? Я не маю її краси чи елегантності. Я маю лише свою вперту волю, що, як завжди казала моя бабуся, не доведе мене до добра.

Але потім дракон опускає голову, повертається так, що я можу зазирнути в одне з його чорних очей. Воно глибоке та бездонне, як море.

— Будь ласка, — шепочу.